DE JURISDICTIONE

Epiſcoporum quo ad Eccleſias Parochiales Regularium, & Perſonas curam animarum ſubditorum Sæcularium in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI.

Ad perpetuam rei memoriam.

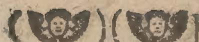
Firmandis atque aſſerendis Eccleſiaſticæ Diſciplinæ regulis ſtudioſè intenti Prædeceſſores Noſtri Romani Pontifices, conſueverunt, peculiaribus rerum aut temporum neceſſitatibus animadverſis, ad generalis providentiæ curam animum adjicere, eaſque Apoſtolicas Conſtitutiones opportunè promulgare, quibus gliſcentes morum corruptelas reſecarent, & inordinatas humanæ arrogantiæ præſumptiones reprimerent. Cui rei obtinendæ utiliſſimum planè experti ſunt, vel antiqua Patrum conſtituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanæ Curiæ Tribunalium, ſive Congregationum judicata & reſponſa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque aptè conciliare, ſi quando inter ea non ſatis convenire videretur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia ſinè ratione fel: record: Prædeceſſor Noſter Clemens Papa X per ſuam Conſtitutionem, quæ incipit *ſuperna*, datam XI. Kal. Junii Anno MDCLXX. inhærendo pluribus Congregationum S.R.E. Cardinalium negotiis & conſultationibus Epiſcoporum & Regularium, ac Tridentini Concilii interpretationi auctoritate Apoſtolica præpoſitorum, multa conſtituit circa debitam à Regularibus erga Epiſcopos Locorum Ordinarios obſervantiam, & ſubjectionem, tam inpetenda eorum licentia & benedictione pro Verbi Dei prædicatione in Eccleſiis etiam ſuorum reſpectivè Ordinum habenda, quàm in approbatione & facultate ab eiſdem obtinenda pro adminiſtrando ſæcularibus Pænitentiæ ſacramento. Jta pariter ſe geſſit recolendæ memoriæ Prædeceſſor Noſter Junocentius Papa XII. quum ad normam plurium reſolutionum Congregationis Concilii præfatæ, certas ſacrarum Ordinationum regulas, & ſingulorum Epiſcoporum jura in proprios ſubditos præfinivit, lata Conſtitutione, quæ incipit: *ſpeculatores*, ſub datum pridie Nonas Novembris Anni MDCXCIV.

1. Hanc ipsam rationem Nos ipsi secuti sumus in Apostolicis Nostris Literis, quarum initium est; *Sacramentum Pœnitentiæ*, Anno MDCCXLI. Kalendis Junii datis, in quibus nonnulla decrevimus & statuimus adversus Sacerdotes in Sacramentali confessione suos Pænitentes ad turpia sollicitantes, juxta declarationes in causis hujus generis, diversis temporibus & casibus prolatas à Congregatione Venerabilium Fratrum Suorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum. Jd ipsum nuperrimè egimus, dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, cunctisque Locorum Ordinariis per Jtaliam constitutis Encyclicas literas dedimus sub die XIX. Augusti hujusce Anni MDCCXLIV. quarum initium est: *Cum semper oblatas*, quibus, à prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Jnterpretis resolutionibus & placitis neutiquam discedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tum omnes animarum curam gerentes, Missam pro Populo applicandi diebus saltem festis de præcepto; tum etiam Ecclesiarum Cathedralium, & Collegiatarum Canonicis aliisue de earum gremio, Missam Conventualem quotidie pro Benefactoribus in genere specialiter offerendi. Nunc denique hoc idem à Nobis servatum iri declaramus, dum Episcoporum jura, quod attinet ad Visitationem Ecclesiarum Parochialium ad Regularium Monasteria pertinentium, hac Nostra perpetuò valitura Constitutione asserere, atque ut infra, definire & constituere in animnm induximus.

2. Animarum curam in sæculares personas exercentes in iis Ecclesiis, quæ Monasteriis seu Domibus Virorum aut Mulierum adnexæ sunt, sive ipsi Regulares sint, sive sæculares, Sacri Tridentini Concilii præscripto, *sess. 25. cap* 11 *de Regularibus*, subesse debent *immediatè in iis, quæ ad dictam curam, & sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcopi; in cujus Diœcesi prædicta Monasteria sunt sita*, exceptis dumtaxat iis Monasteriis seu locis, *in quibus Abbates Generales, aut Capita Ordinum sedem Ordinariam principalem habent, atque aliis Monasteriis, seu Domibus, in quibus Abbates, aut alii Regularium superiores jurisdictionem Episcopalem, & temporalem in Parochos, & Parochianos exercent; salvo tamen eorum Episcoporum jure, qui majorem in prædicta loca, vel personas jurisdictionem exercent.*

3. Cùm itaque nonnulli sacerdotes ab Episcopali jurisdictione exempti, quos neque Parochos, neque animarum curæ, addictos esse constaret, ausi fuissent aliquibus Christifidelium matrimoniis interesse, sine prævia Episcopi aut Parochi licentia, quæsitum fuit, utrùm hujusmodi Sacerdotum correctio, atque in eosdem animadversio ad Episcopum, an verò ad eorum superiores, privativè spectaret; cumquæ ii privatum ejusmodi jus ex eo deducerent, quòd Tridentina Synodus *locô citatô* dum facultatem tribuit Episcopis corrigendi, & puniendi Sacerdotes ab eorum jurisdictione exemptos, in his, quæ ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem pertinent, de iis dumtaxat Sacerdotibus loquitur, qui vel Parochi sunt, vel animarum curam exercent, cujusmodi sanè ii non erant, de quibus agebatur: futilem hanc vanamque præsumptionem reprimere statuit fel. record. Prædecessor Noster Gregorius Papa XV. ac de consilio Congregationis Sacri Concilii Tridentini Jnterpretis, edita Constitutione, quæ incipit *Jnscrutabili*, data Nonis Februarii Anno Jncarnationis Dominicæ MDCXXII. decrevit ac declaravit, *ut deinceps tam Regulares, quàm Sæculares, quomodo-*

libet

licet exempti, sive animarum curam personarum sæcularium Monasteriis, seu Domibus Regularibus, aut quibusvis aliis Ecclesiis, vel Beneficiis, sive Regularibus sive sæcularibus incumbentem exerceant, sive alias Ecclesiastica Sacramenta aut unum ex illis ministrent, prævia Episcopi licentia, & approbatione, sive quoquo modo in dictæ curæ exercitio, aut in eorumdem Sacramentorum, vel alicujus ex illis administratione de facto, absque ulla auctoritate, se ignorent; in his, quæ ejusmodi curam seu administrationem concernunt, omnimodæ jurisdictioni, visitationi, & correctioni Diœcesani Episcopi; tanquam Sedis Aplicæ delegati, plenè in omnibus subjiciantur.

4. Hac controversia per Constitutionem Gregorianam è medio sublata, non ideo ab aliis quæstionibus & litibus circa idem rerum genus promovendis cessatum fuit, pluraque dubia tam in Congregationibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quàm in Auditorio Rotæ, frequenter agitata & resoluta fuerunt, circa peculiarium quorumdam actuum naturam, an scilicet iidem censendi essent ad animarum curam, seu ad Sacramentorum administrationem pertinere; & consequenter, an Episcopus in visitandis Ecclesiis, quibus imminet animarum cura personarum sæcularium, posset, nec ne, suam circa hujusmodi actus jurisdictionem exercere; tum etiam, an hoc aut illud Monasterium dici posset ordinaria & principalis Sedes Abbatis Generalis seu Capitis Ordinis, ideoque Ecclesia hujusmodi Monasterio adnexa, quamvis Parochialis foret, Episcopo in visitatione subjecta non esset. Cúm igitur resolutiones in prædictis Curiæ nostræ Tribunalibus circa hujus generis quæstiones identitatem captas, earumque rationes & fundamenta, diligenter & considératè perpenderimus, consilium quoque & sententiam audierimus aliquot ex Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, aliorumque Virorum in juris Canonici scientia præstantium nonnulla super his de Apostolicæ potestatis plenitudine decernere deliberavimus; ac præsenti Nostra Constitutione inviolabilem quamdam normam præfinire, quâ positâ omnes de cætero lites & controversiæ prædictis de rebus, si fieri possit, penitús eliminentur, atque omnia submoveantur obstacula, quæ debitam Decretorum Sacri Tridentini Concilii executionem in re tam gravis momenti impedire, aut retardare hactenus consveverunt.

5. Optimo sane consilio ab Episcopis Pastoralem visitationem aggredientibus præmitti solent in singulæ Diœcesis loca aliqui Sacerdotes Missionarii, qui ante ipsorum adventum, prædicationibus verbi Dei & administratione Sacramentorum pænitentiæ & Eucharistiæ, spiritualem Populorum profectum, & animarum salutem, qui potissimus est Pastoralis visitationis scopus, studeant promovere. Inventi sunt autem ex iis Regularibus, quorum Ecclesiis incumbit Parochialis sæcularium cura, qui in dubium revocarent, an hujusmodi Missionarios, sive sæculares, sive alterius Instituti vel Ordinis Regulares, ab Episcopo Missos tanquam visitationis suæ prænuntios, in propriis Ecclesiis & Domibus ad exercenda munera ejsdem commissa admittere & recipere ipsi tenerentur. Quod dubium, quum in Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præposita examinatum fuisset sub die XXXI Augusti Anni MDCLXVIII. affirmativè resolutum fuit; ut scilicet prædicti Missionarii etiam à Regularibus Parochis seu Curatis libenter excipi debeant, omnibusque rebus juvari, quibus ad injunctum sibi onus adimplendum opus illis esse contigerit. Quod Nos

quoque probamus, auctoritate Apostolica confirmamus, atque in posterum (quoties id opus esse, prudenti Episcopi arbitrio judicatum fuerit) ab omnibus hujusmodi Parochis seu Curatis præcipimus ob servari.

6. Sed & in ipso visitationis cursu, atque etiam extra illam, aliqui Regulares de suorum privilegiorum & exemptionum indemnitate nimio solliciti, hanc Episcopis controversiam moverunt, utrum iis liceret, in ipsorum Regularium Ecclesiis, sive Parochialibus, sive non Parochialibus, Sacramentum Confiirmationis administrare; quæ quidem controversia in Congregatione Concilii, partibus plenissimè auditis, pro Episcopis decisa fuit, quemadmodum & Nos generaliter & sine exceptione eandem definimus.

7. Jn exequenda veró Pastorali visitatione Ecclesiarum Parochialium, quæ à Regularibus ad ministrantur, minimè quidem licet Episcopo omnia Eclesiarum hujusmodi Altaria visitare, sed illud dumtaxat, in quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentnm asservatur, & consequenter Sacrum ipsum Tabernaculum: Fontem quoque Baptisterii, si adsit; item Confessionále, in quo Parochus ad audiendas confessiones residere solet, Pulpitum Ecclesiæ, è quo Parohus jus habet, verbi Dei, juxta præcipuum ministerii hic munus, annunciandi; Sacrarium pariter Ecclesiæ, ad inspiciendum locum, in quo asservatur sacra supellex, pro Sacramentis tam intra Ecclesiam, quàm extra ilam decenter administrandis; sepulchrum excipiendis subditorum Parochiæ corporibus addictum, Cæmeterium Parochianorum humandis cadaveribus destinatum; Turrim Campanariam, dummódo in ea sint Campanæ ad Parochiam propriè spectantes; ac demum præter res supra enuntiatas, omnia sacra vása, quibus vel particulæ consecratæ servantur, vel sacra Olea sive in Baptismo, sive in extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptisterii, vel alia ritè benedicta, quæ pro ingredientium aspersione ad Ecclesiæ fores poni consvevit.

8. Visitationi locali proxima est ea, quæ personam respicit Parochi, cujus quidem, si Regularis sit, agendi rationem, in iis, quæ spectant ad observationem proprii ipsius Regularis instituti, non est Episcopi inquirere, quum ad ipsius Superiorem Regularem privativè id pertineat. Licet tamen Episcopo, vel potius ipsi specialiter incumbit, ipsius Parochi seu Curati, etiam Regularis, vitam ac mores scrutari, quatenus ea, quæ extra Claustrum prodierint, Rectoris animarum exempla, plurimum conferre ad Populi ædificationem, vel contra eidem obesse maximè possunt, quem admodum aliàs eadem Concilii Tridentini Congregatio sapienter decrevit, & Nos etiam earundem præsentium tenore decernimus & statuimus.

9. Ad personalem quoqve Parochi visitationem, proindeqve ad Episcopi jus & officium pertinet ea occasione examinare, an titulo legitimo Parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an residentiæ lex ab eo observata fuerit, atque observetur; en ad sinodum vocatus, iverit; an Congregationes seu Coferentias super casibus conscientitiæ haberi solitas fre puentet, an onera, qvæ secum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an missam pro Populo applicaverit diebus festis de præcepto, an iisdem festis diebus omnia præstiterit, pvæ à Sacro Tridentino Concilio præscripta sunt, Populum verbi Dei prædicatione, & Pueros in Fidei rudimentis Christianæpve doctrinæ præceptis instruendo; an, statis diebus, excipiendis Fidelium confessionibus

onibus vacet; an ægrotantibus, et in extremo vitæ agone laborantibus debita Spiritualia subsidia sedulo præstet, & Sacramenta Ecclesiæ tempestivè conferat; an Pueros & Puellas ante susceptionem Sacramenti Confirmationis, tum etiam ante primam eorum Communionem, opportunîs instructionibûs erudierit, an priusquam Fideles ad Matrimonia in faciem Ecclesiæ celebranda admittat, debitas inquisitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus tutò deprehendere possit, nullum inter Contrahentes impedimentum existere, eosdemque liberè matrimonio consentire, ac demum in doctrina Christiana, maximè verò in præcipuis Religionis Nostræ Mysteriis, illos instructos esse; denique an Parochus apud se rectè ordinatos retineat libros tum Baptizatorum, ubi fons Baptismalis adsit in ipsius Ecclesia, tum Sacro Chrismate confirmatorum, libros etiam Matrimoniorum, & statûs Animarum.

10. Unô verbô quidquid Episcopus à Parocho sæculari exquirere atque exigere solet ac debet, id omne, (Regulari observantiâ unicè exceptâ) à Parocho Regulari exquirere & exigere potest; atque ubi hunc muneri suo defecisse compererit, opportuna Decreta condere & pronuntiare, ac meritas in eundem pænas statuere; in quo nihilominus Episcopi facultates minimè privativæ sunt, sed Præsul Regularis jus cumulativum cum ipso habet; ita tamen, ut, si aliter à superiore Regulari, aliter ab Episcopo decerni contingat, hujus, non verò illius, Decretis sit standum; prout aliàs à Congregatione Tridentini Concilii interprete judicatum fuit, Nosque auctoritate Apostolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privativum tamen Episcopi jus est in Parochianorum mores inquirere; ac si quæ inter ipsos scandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium Virorum sinceris relationibus, de iis cognoscere, eaque opportunis remediis resecare et reformare: nec enim Superioribus Regularibus in huiusmodi seculares Parochiæ subditos ulla competit jurisdictio.

11. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus vel superior Regularis aliquem ex prædictis parochis ab exercitio curæ removendum, eâdemque privandum esse judicaverint, quoniam hujusmodi Parochis, sine prævia Episcopi approbatione, ad curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis á suis Superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles; dubitatum propter ea fuit, an Episcopus possit ad hujusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, et an remotionis causas eidem adducere, easque verificare deberet; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem et privationem suo jure deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi rationes illi notas atque probatas facere teneretur. Qua de re supradicta Congregatio Concilii decrevit, hujusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam à Superiori regulari, æquo jure, non requisito alterius consensu ab animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas judicii sui aperire, multoque minus probare, et verificare debere. Jd quod à Nobis in omnibus approbatur et confirmatur.

12. Postquam verò Tridentina synodus locô superiûs laudatô declaravit, prædictos curatos seu Parochos, tam sæculares, quàm Regulares, animarum curam exercentes in Monasteriis seu Domibus Religiosis, quibus hujusmodi cura personarum sæcularium incumbit, subesse debere immediate, in iis, quæ ad dictam curam, & Sacramentorum administrationem pertinent, iurisdictioni, visitationi & correctioni Episcopi (quod quidem, juxta magis receptam Tribunalium hujus

Nostræ curiæ sententiam, intelligitur de jurisdictione Episcopi [ordinaria, non verò delegata) illa tamen Monasteria seu Loca ibidem à Concilio excipiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem in Parochos & Parochianos exercent; salvo nihilominus eorum Episcoporum jure, qui alia quapiam ex causa seu titulo, majorem in prædicta Loca vel Personas jurisdictionem exerceant. Quare nonnullis Episcopis contendentibus, licere sibi, saltem tanquam Delegatis à sede Apostolica, in Parochos prædictos, sive in Parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere Congregatio Concilii respondit, quod ubi Abbas aut superior Regularis suam probat jurisdictionem Episcopalem & temporalem in ipsos Parochos & Parochianos, & contrà Episcopus probare nequit ampliorem in eosdem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam fuisse, abstinere omnino debet Episcopus tam à Visitatione, quàm ab alio quocunque jurisdictionis actu in hujusmodi Parochos & Parochianos. Quod quidem, veluti ipsius Concilii Decretis consonum Nos etiam Apostolica confirmatione roboramus.

13. Similiter ab Episcopi jurisdictione, visitatione & correctione, etiam in his, quæ ad Animarum curam & Sacramentorum administrationem spectant, prædicta Sancta Synodus excipit tam sæculares, quàm Regulares Parochos, qui Animarum curam exercent in iis Monasteriis seu Locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent. Quæ exceptio, sive limitatio, pluribus controversiis occasionem præbuit. Et primo, an ad inducendam hujusmodi exemptionem ab Episcopali visitatione, satis sit, quòd in aliquo Monasterio resideat Abbas Regularis, licet is Ordinis sui Generalis non existat. Super quo præfata Concilii Congregatio pronuntiavit, non sufficere Abbatis cujuslibet residentiam, nisi sit Abbas totius Ordinis sui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium simplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Episcopi jurisdictione, ac visitatione eximit Parochos Ecclesiarum seu Monasteriorum, in quibus Abbates, aut alii Regulares Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem exercent; qua jurisdictione compertum est nonnullos etiam simplices Abbates aut Superiores Regulares gaudere, quamvis non sint Ordinum Generales. De Abbatibus aut Generalibus, seu Ordinum Capitibus, tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum à jurisdictione, & visitatione Episcopali exemptos esse indulget eorum Monasteriorum seu Locorum Parochos, in quibus Abbates Generales prædicti, aut Capita Ordinum, Sedem Ordinariam principalem habent. Cumque ea dubio procul sit Concilii mens, in hunc plàne modum semper in posterum judicari & censeri debere statuimus: minimè attenta distinctionis nota, quæ in plerisque Concilii Tridentini editionibus impressis apposita conspicitur inter verbum *Abbates*, aliudque *Generales*, ut pote, quæ nullatenus reperitur in exemplari authentico Auctorum ipsius Concilii, quod in Archivo Sedis Apostolicæ in Arce Sancti Angeli asservatur; quodque, ut genuinam hujus loci lectionem certò cognosceremus, diligenter inspici fecimus; proindeque à prædictis exemplaribus impressis eadem distinctionis nota omnino est expungenda.

14. Altera quæstio est, an ad obtinendam exemptionem ab Episcopali jurisdictione & visitatione, sufficiat, quòd aliquod Monasterium, Supe-

Superioris Generalis Sedes Ordinaria existat, an verò prætereà requiratur, ut ipsum Monasterium sit Caput Ordinis. De quo, quidquid alii opinati fuerint, decernimus sufficere; quòd Monasterium, seu Domus sit Ordinaria & principalis Sedes Superioris Generalis; prout à Congregatione Concilii constanter judicatum fuit, quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquentis, non ad loca, sed ad personas Præsulum Regularium in iis locis residentium referantur.

15. Tertio dubitari contingit, an exemptio, ab Episcopi visitatione, quam Tridentina Synodus, ut supra, concedit Ecclesiis Parochialibus eorum Monasteriorum, in quibus resident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque Parochiales extendatur, quæ prædictis Monasteriis unitæ sunt, & ab eisdem dependent. Sed quum de aliis hisce Ecclesiis unitis taceant Conciliaria Decreta, neque porrò eadem ratio honoris cujusdam & reverentiæ habendæ erga Superiores Ordinum Generales in propriis Monasteriis vel Ecclesiis residentes, locum hábeat in aliis Parochialibus, eisdem Monasteriis, ut præfertur unitis; quod pluries Congregatio Concilii censuit, hujusmodi scilicet Ecclesias unitas, minimè exemptas esse à jurisdictione & visitatione Episcopi, quamvis illæ à Parochis Regularibus administrarentur; id ipsum Nos, prædictæ Congregationis resolutionibus inhærentes, decernimus & constituimus.

16. Quæsitum fuit quartò locô, an ratione exemptionis à jurisdictione Episcopi, quæ competit supradictis Rectoribus Ecclesiarum residentialium Superiorum Generalium, & propter eorumdem Rectorum omnimodam subjectionem jurisdictioni & correctioni prædictorum Generalium Regularium, jus aliquod, & jurisdictio attributa sit iisdem Superioribus Generalibus in sæculares subditos hujusmodi Ecclesiarum, sive Parochianos; an verò dicendum sit, jus istud ad Episcopum privativè pertinere. Super quod decernimus, Episcopo plenam & privativam jurisdictionem competere in Parochianos, ad eumdemque Episcopum pertinere, non solùm propriam authoritatem & consensum (prævio examine per se ipsum, vel per Vicarium suum faciendo) interponere, quotiescunque superior hujusmodi Generalis aliquem sive sæcularem, sive Regularem Parochum seu Curatum, etiam ad nutum amovibilem, ad exercendam in prædictis Ecclesiis Animarum curam personarum sæcularium deputare voluerit; sed etiam si Episcopus hujusce Parochiæ regimen à supradictis Parochis exemptis, sivæ sæcularibus, sive Regularibus, non rectè administrari cognoverit; posse ipsum, & aliquando etiam debere pro sui Officii munere, apud superiorem Generalem instare, ut Parochum seu Curatum hujusmodi, ab Animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus sit, Apostolicæ Sedis auctoritate; si nempe Generalem prædictum, aut reluctantem, aut Parocho plùs æquo faventem invenerit.

17. Præcipua in hac materia quæstio illa fuit, quænam essent Monasteria, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent; contendentibus nonnullis, quodlibet Monasterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis, sive Caput Ordinis manet, inibique moratur, Sedem ipsius Ordinariam principalem dici oportere, ita ut ejusdem Monasterii aut Loci Parochus ab Episcopali jurisdictione & visitatione immunis statim fiat. Verùm vaga & arbitraria hujusmodi Sedes, quæ à sola Superioris Ge-

neralis præsentia naturam Sedis Ordinariæ & principalis mutuatur, tum rectæ rationi, tum Concilii verbis ac sensui planè adversatur. Quapropter quum Nobis compertum sit, in aliquibus Ordinum Regularium Constitutionibus assignatum reperiri locum pro residentiis Superioris Generalis, ejusque Curiæ, in aliis verò Ordinis sui Constitutiones nihil de eo statuant, eandem residentiam consvetitudine esse præfinitam, quoties de Ordinum hujusmodi Superioribus Generalibus agatur, eorum Sedem Ordinariam principalem ad effectum de quo agitur, illam esse, & censeri decernimus, quæ ipsorum Constitutionibus, vel ab inveterata consvetudine præfinita præscribi dignoscitur, idque tantummodo Monasterium, non verò aliud in quo, quacunque de causa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro Ordinaria Generalis Sede haberi præcipimus, licet ipse Generalis ibi actu non resideat.

18. Quodsi aliqui sunt Religiosi Ordines seu Congregationes, quorum Constitutionibus, vel consvetudinibus minimè præfinitum sit Monasterium, in quo Abbas Generalis, seu Caput Ordinis residere debeat, nullum Monasterium pro ejusdem Generalis Sede Ordinaria principali, ad effectum eximendi Parochum ab Episcopi jurisdictione & visitatione ex eo tantùm haberi debere statuimus, quòd solus ipse Superior Generalis in eo degat absque consvetis Ministris, quos in Ordine regendo socios habet; sed illud duntaxat Monasterium pro Sede Generalis Ordinaria principali haberi volumus, quod semel, ipse Superior Generalis seu Caput Ordinis, initiô Generalatûs, elegerit pro sua stabili residentia, & Officialium seu Ministrorum prædictorum. Verùm si, facta semel hujusmodi electione, eandem postmodum variare præsumpserit, declaramus, neque Monasterium initio electum, neque alterum, etiamsi cum sua Curia eò se transtulerit, privilegia ordinariæ & principalis Generalitiæ Sedis habiturum.

19. Jn omnibus autem præmissis exemptionum casibus, salvum semper atque illæsum esse volumus eorum Episcoporum jus, si qui sunt, qui supradictas Parochiales Ecclesias earumque Rectores visitare consveverint, nimirum tam illas, quæ Monasteriis seu Domibus iis adnexæ sunt, in quibus Generales Ordinum Superiores Sedem Ordinariam principalem, vel à suorum Ordinum Constitutionibus, vel ab inveterata consvetudine præfinitam habent; quàm eas, quæ ab ipsis superioribus Generalibus, aliàs pro ordinaria principali residentia fuerint electæ, & nihilominus, hujusmodi residentia durante, Episcopi visitationi, jurisdictioni & correctioni subjectæ fuerint.

20. Decernentes præsentes Nostras Literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quòd quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradûs, Ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis existant, seu alias specifica & individua mentione & expressione digni, illis non consenierint, nec ad ea vocati & auditi, neque causæ, propter quas eædem præsentes emanaverint, adductæ, verificatæ fuerint, vel sufficienter, aut ullô modô justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa colere, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nulli-

tatis vitio, seu intentionis Nostræ vel interesse habentiu
aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali &
defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari,
versiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus i
tionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque ju
vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu p
de Apostolicæ potestatis plenitudine simili concesso vel emanato;
quempiam in judicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo
posse: sed ipsas præsentes semper firmas, validas, & efficaces existere
& fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, ac
ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit inviolabiliter & inconcusse observari.

21. Sicque, & non aliter in præmissis censeri atque ita per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuntios, aliosve quoslibet quacumque præeminentia ac potestate fungentes & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari & definiri debere: ac irritum & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ regula *de jure quæsito non tollendo*, aliisque Apostolicis, ac in universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & ordinationibus; necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consvetudinibus etiam immemorabilibus. privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specifica & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, & cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam derogatoriarum derogatoriis & irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicæ potestatis plenitudine, seu Consistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis & innovatis. Quibus omnibus & singulis etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumquæ totis tenoribus specialis specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio, ad id servanda foret, illorum itenores, formas, causas & occasiones præsentibus pro plenè & sufficienter expressis, & exactissimè servatis & specificatis respectivè habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice duntaxat, ad præmissorum effectum plenissimè & amplissimè, motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscunque.

23. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eædem præsentes, & in eis contenta quæcumquæ ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætendere valeat, ipsas præsentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, nec non Cancellariæ Apostolicæ, Curiæque Generalis Innocentianæ

tatorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cur-
s, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas &
nes & singulos, quos concernunt seu concernent in futu-
nde afficere & arctare ac si unicuique illorum perso
& notificatæ fuissent.

Jtque earundem præsentium Transumptis, seu exemplis, eti-
ipressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo
Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem pror-
sus fides tam in judicio, quàm extra illud, ubique locorum habea-
tur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

25. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc Nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, & declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac B. B. Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Jncarnationis Dominicæ Millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Octavo Jdus Novembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus

Cajetanus Jgnatius Sołtyk Dei & Apostolicæ Sedis Gratia Episcopus Emaussensis nec non Episcopatus Kiioviensis & Czerniechoviensis Coadjutor. Universis & singulis notum testatumque facimus præcedens exemplum Constitutionis CIX. Ssmi Dñi Nri. Benedicti Papæ XIV. ex Tomo I. ejus Bullarij Romæ typis S. Congregationis de propagandá Fide Anno MDCCXLVI. impressi, fol. 432. diligenter & fideliter quantum fieri potuit, esse descriptum. Ac per nos reimprimi Curatum pro Jnstructione nonnullorum Regularium in Diæcesi Nostra Curam Animarum exercentium, & ea, in quibus subsunt Visitationi, Jurisdictioni, & Correctioni Diæcesani Episcopi, penitus ignorantium. Jn quorum fidem &c: Dabantur Chwałowicijs die 14. Mensis Maij Ano Domini 1751.

Cajetanus Episcopus.

(L. S.)